Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP(m-l)

Ed. Munch: »Arbeidere på hjemveien.»

Udatert utgave, sannsynligvis høsten 1973

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

INNHOLD

LEDER: Arbeiderklassen i ledelsen – i politikken og i partiet . . . . . s. 3
Svar på spørsmål om det nye kontingentsystemet . . . . . s. 8
Vedtak fra SKAU om opprettelsen av studentforbund . . . . . s. 9
Intervju om Marx–Engels-skolen . . . . . s.

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen
Parti for vanlige folk . . . . . s. 12
Om lærlingene . . . . . s. 16
Pendlerspørsmålet – også faglig politikk! . . . . . s.
Bevilgning til partiene fra fagbevegelsen . . . . . s. 19
Folkemagasinet kjemper! . . . . . s. 24

Debatt
Mer studier og ideologisk kamp . . . . . s. 20
Intervju med Rød Ungdoms formann
AKP må føle særlig ansvar for å styrke samarbeidet
med sin egen ungdomsorganisasjon! s. 21

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

FRAM FOR PARTIET

Leder:

ARBEIDERKLASSEN I LEDELSEN – I POLITIKKEN OG I PARTIET

ARBEIDERKLASSEN –

DEN ENESTE KONSEKVENT

REVOLUSJONÆRE KLASSEN[1]

Venstrepartier og grupper som ikke er enig i dette, i hvert fall i teorien, står svakt i Norge. Dette er ikke minst er resultat av vårt arbeid. For ikke alt for mange år sida satt pratet om den »borgerliggjorte» arbeiderklassen laust f.eks. i SF. Blant venstre-orienterte unge intellektuelle sto f.eks. Marcuses teorier sterkt – at arbeiderklassen skulle være »intergrert»[2] i kapitalismen som følge av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

imperialismen, og at bærerne av ei samfunnsomveltning er å finne i »utkanten» av kapitalismen, i studenter og intellektuelle og blant de aller laveste laga av proletariatet.

Den viktigste retningen som i dag går mot arbeiderklassens lederskap, er *populismen.* I stedet for en »borgerliggjort» arbeiderklasse tar populistene utgangspunkt for ei samfunnsomvelting på landsbygda, i småbrukerne og fiskerne. I sine mest vulgære utslag ender den opp med å stemple lønnskamp som reaksjonært.

Saka er at det kapitalistiske samfunnet ikke blir »avproletarisert», men *proletarisert.* Stadig nye lag blir kastet ned i arbeiderklassen og stadig nye grupper finner seg i en stilling som stiller dem på linje med arbeiderklassen. Utbyttinga av arbeiderklassen i de kapitalistiske landa *øker* under imperialismen. Pris- og skattepresset setter arbeiderklassen i en stadig mer utålelig stilling.

Arbeiderklassen er fortsatt eiendomsløs og uten styring over produksjonen, alt prat om »bedriftsdemokrati» til tross. Fortsatt er arbeiderklassen den klassen som har en sånn stilling i produksjonen at når den går til aksjon så går det harde rystninger gjennom borgerskapet.

Arbeiderklassen har lange og rike tradisjoner i kamp og organisering. Den spilte en ledende rolle i kampen mot norsk EEC-medlemskap. Den står i dag i brodden for motstanden mot momssystemet. *Arbeiderklassen er den politisk mest avanserte klassen.*

I arbeiderklassen er *industriarbeiderklassen* den best organiserte, den er samla på store arbeidsplasser og står i daglig og direkte konfrontasjon med »arbeidsgiverne». Den er den mest framskredne delen av arbeiderklassen.

Vi har alltid hevdet dette – vi er marxist-leninister og ikke revisjonister. Hvorfor tar vi fram dette nå?

PARTIETS INNRETTING PÅ ARBEIDERKLASSEN – HVA BESTÅR PROBLEMENE I?

Den marxist-leninistiske bevegelsen har ikke hatt noen landsomfattende kampanje spesielt retta inn på industriarbeiderklassen siden lønnsoppgjøret og streikekampene i 1970. Dette kan vanskelig sies å ha vært en feil. Siden da tok kampen mot EEC-medlemskap brorparten av kreftene et par års tid. Samtidig skulle det nye kommunistiske partiet forberedes. Etter partistiftelsen var det å sette kreftene inn i valgkampen.

Men samtidig har dette også betydd at brorparten av det arbeidet bevegelsen og partiet har lagt ned, har vært enten på det »storpolitiske» planet, eller så har det vært mye »partipolitisk» innretta, på propaganda, studiesirkler osv. *Klassepolitikken* har mye kommet i annen rekke.

Dette forholdet har uten tvil satt spor i lagenes og medlemmenes arbeid. Fortsatt blir tillitsverv i fagbevegelsen forholdsvis lavt prioritert. Mange dyktige faglige tillitsmenn sitter f.eks. til opp over ørene i organisasjons-arbeid. (Noen steder fins til og med fortsatt *skepsis* mot å ta på seg den slags verv! Fagorganiserte kamerater får ofte liten eller ingen hjelp i arbeidet på jobben av laget sitt.

Under valgkampen ble det opprinnelig *ikke* lagt opp agitasjon retta mot

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

industriarbeidernes spesielle problemer. Dette ble retta opp. Men burde ikke partiet lagt langt større krefter inn på *storindustrien* under valgkampen?

Partiets faglige politikk er bra – vi har verken henfalt til tradisjonelle synder av syndikalistisk slag eller som å jobbe utafor og mot fagbevegelsen. Men er ikke vår fagligypolitikk fortsatt alt for lite omfattende og for dårlig konkretisert? Det finnes et utall av spørsmål der vi ikke har noe fullgodt svar! Og er ikke parti-medlemmenes kunnskaper og interesse for faglig-politiske spørsmål alt for liten?

AKPs stiftelseslandsmøte vedtok at fagbevgelsen er partiets *viktigste* arbeidsfelt. Her har vi et godt stykke igjen. Men nå er tida inne til å sette dette vedtaket ut i livet!

HVORDAN STÅR DET TIL MED OPPSLUTNINGA OM PARTIET?

Mange nye folk slutter seg til partiet og mange studiesirkler er i gang. Det er utmerka. Men et problem er at sjøl om vi rekrutterer arbeidere, så rekrutterer vi enda flere lærere, sosialarbeidere osv. Dette er et problem fordi dersom denne utviklinga holder seg, vil det på sikt forverre *klassesammensettinga* av partiet. Klassesammensettinga er nå ikke spesielt dårlig i partiet – arbeidere sitter også i tillitsverv på alle plan i partiet. Men den trenger uten tvil til å styrkes, ikke å bli svekka. Det er et spørsmål om hvilken klasse som skal ha ledelsen *i partiet.* Derfor må dette tas alvorlig.

Skal vi slutte å rekruttere f.eks. lærere og sosialarbeidere? Tvert om! Vi trenger flere lærere og sosialarbeidere i partiet.

Saka er at vi må vise spesiell oppmerksomhet til hvordan å få flere *arbeidere* til partiet. Når det viser seg lettere å rekruttere f.eks. lærere og sosialarbeidere, er ikke dette fordi de er mer »progressive» fra naturen av. Men for dem er spranget mindre – de har fra før av og mye lettere interesse for samfunnsspørsmål. For en arbeider blir det ofte spørsmål om *både* å ta opp et samfunnsmessig engasjement *og* å slutte seg til den kommunistiske bevegelsen.

Viss vi tar sikte på om ikke så alt for mange år å bli et parti på størrelse med det vi fikk i stemmer ved valget nå, og viss vi samtidig vil rekruttere flere arbeidere og forbedre klassesammensettinga av partiet, er det ikke da mye som må rettes på og forbedres?

Det henger f.eks. fortsatt mye igjen av studiesirkel-stilen fra ML-gruppenes tid igjen i det indre partilivet. Er det ikke da nødvendig å legge spesiell vekt på å legge opp partimøter osv. på en måte som gjør at vanlige folk finner seg lett til rette i partiet?

PARTI-DISKUSJON

For å løse slike og andre problemer starter vi i høst en diskusjon i partiet, som vil fortsette utover vårparten. Hvordan skal vi styrke partiets faglige politikk og skolere medlemmene bedre i faglige spørsmål? Hva må gjøres for å få ei langt bedre prioritering av verv i fagbevegelsen? Hvordan skal fagorganiserte medlemmer få mer hjelp i arbeidet fra partiet? Hvordan skal vi rekruttere flere arbeidere? Hva kan gjøres for å bedre arbeidet på arbeidsplassene – hva med den kommunistiske propagandaen? Hva må til

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

av omlegging av møter osv? Her mangler vi foreløpig fullgode svar!

TARIFFOPPGJØRET

Til slutt kort om tariffrevisjonen, som kommer til å stå i brennpunktet i månedene framover. Spesielt vil dette bli ei sentral oppgave for partiet på seinvinteren og våren. Men forberedelsene foregår nå og saka trenger derfor også oppmerksomhet og forberedelser fra vår side.

HVA BLIR LO-TOPPENES TAKTIKK?

Dette er sannsynligvis fortsatt ikke avgjort på de hold. Men alt nå har det vært nye toner å høre fra toppen. Skånland-utvalgets innstilling blir avvist av ledende LO-tillitsmenn, nærmest på prinsipielt grunnlag, men den samme innstillinga før valget var akseptabel for Aspengren, forutsatt AP-regjering. Fra topp-hold signaliseres forbundsvise oppgjør – på LO-kongressen ble dette avvist kategorisk av LO-formannen.

Det er å vente at LO-ledelsen etter valgnederlaget for sosialdemokratiet vil egge seg på ei »hard» linje for å møte venstredreininga på grunnplanet. Forbundsvise oppgjør vil ventelig bli vedtatt, vi kan vente oss uvant harde pengekrav osv.

Sannsynlig er også at *arbeidsgiverne* er velvillig innstilt overfor et felttog fra LO-ledelsen for å vinne igjen tapt terreng og til og med er villig til å betale for det.

Kampviljen på arbeidsplassene er betydelig, folk har lenge sett seg lei på pris- og skattepress. Et resultat som ved forrige oppgjør vil ikke bli akseptert. Streikeaksjonen ved Aker Verdalen er et varsko – *situasjonen er overmoden for aksjon.*

Det må i denne situasjonen advares sterkt mot *taktisk spill* fra LO-toppens side. Her er det ikke utenkelig at ledelsen f.eks. tar ut ett eller flere forbund i streik for så å kjøre den fullstendig i grøfta – så kan de sjøl komme inn etterpå og »rydde opp»! Muligheten til *kobling* står fortsatt åpen, sjøl om det blir forbundsvise oppgjør.[3] Muligheten til bruk av *lønnsnemnd* står åpen.

OPPGJØRSFORMEN

Et pris- og inntektsråd av skånlandsk type kommer ganske sikkert ikke i bruk i denne omgangen. Sannsynlig er også at LOs sekretariat i første omgang kommer ut med en halvhjerta uttalelse mot Skånland. Dette må ikke få oss til å glemme at innstillingen på sikt er et svært farlig angrep.

Fortsatt trengs mange og harde uttalelser mot Skånland-utvalgets innstilling!

LOs representantskapsmøte 10–11 desember (der oppgjørsformen og ramma for oppgjøret skal behandles) vil som sagt vært elig vedta *forbundsvise oppgjør,* dvs. en form der forbundene forhandler direkte med »sin» mot-organisasjon på arbeidsgiversida. Samtidig vil en del generelle krav tas ut som *sentrale* forhandlingstema. Spesielt er å regne med at *arbeidstidsforkortelsen* vil bli overlatt til Stortinget.

Fram til representantskapsmøtet må det presses på for fullt for å sikre forbundsvise oppgjør. Samtidig må kreves et klart nei til kobling – forbundsvis avstemning, og nei til tvungen lønnsnemd!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

HVA BLIR DE SENTRALE KRAVA?

Pengekravet. Vi har stilt krav om 20–30% og minst kr 3,50. Dette tar hensyn til de store forskjellene i lønnsutviklinga på forskjellige forbundsområder. (Jern og metall har hatt minst 2 kroner i lønnsglidning siden forrige oppgjør indekstillegget holdt utafor, andre forbund har ingen lønnsglidning.)

Pengekravet må nå stilles forbundsvis!

I denne forbindelsen advares det mot en type forvirring som bl.a. er kommet til uttrykk i innlegg i Klassekampen om hva som er rimelig å kreve: Skal det kreves kompensasjon for produksjonsøkninga – enn om en ikke står i produktivt arbeid? Hva med skatteøkninga osv. I et tariffoppgjør fins ingen »rettferdig» lov for hva som er rett og rimelig å kreve. Et tariffoppgjør er et *kompromiss* mellom arbeidere og arbeidsgiver på grunnlag av styrkeforholdet mellom dem nå! Det er snart et århundre siden *Engels* avviste parola »en rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk».[4] Syns arbeiderne et krav er rimelig – er det ingen grunn til å tvile på det!

Helautomatisk indeksregulering med full kompensasjon. Den galopperende prisstigninga gjør dette kravet helt sentralt nå! Dette er det eneste som gir noenlunde garanti for at ikke tillegget blir spist opp av prisstigninga kort tid etter oppgjøret. Det må kreves to poengs svingetall, for å begrense statens muligheter til å manipulere prisene under den røde streken i lengre tid.

Arbeidstidsforkortelsen. Som nevnt vil dette sannsynligvis bli et politisk spørsmål osm faller ut av oppgjøret. AP har programforpliktet seg til å gjennomføre en arbeidstidsforkortelse. Desto større grunn til å kjøre dette kravet hardt fram nå: 40 timers uke, 37 1/2 for skiftarbeidere, spisepausene inkludert i arbeidstida (m.a.o. likestilling med funksjonærer). Dette er et krav som kan oppfylles innafor det samme lønnsbudsjettet som arbeidsgiverne opererer med i dag!

HVA NÅ?

– Oppgjørsformen må sikres!

– På de forbundsområdene der fristen ikke er gått ut må sikres at det stilles gode krav fra klubber og foreninger!

– De forbundsvisa krava må drøftes, samt *lokale* krav. Vurder lokale tariffkonferanser. (*Sentrale* forbunds-konferanser på noen områder vil bli vurdert.)

– Vurder muligheten for *aksjon* og klarlegg aksjonsgrunnlaget. Ofte er det de *lokale* problemene som kan være mest påtrengende å få løst!

– Vær innstilt på at en ny runde med masse-agitasjon kan bli nødvendig på ny-året!

SKs arbeidsutvalg

NOTER:

1) Her er noen henvisninger om arbeiderklassens rolle: Marx: Det kommunistiske manifest, kapitlet Borger og proletar: – Stalin i »Leninismens problemer», kapitlet om partiet, spesielt »Partiet som arbeiderklassens fortropp» – Enver Hoxhas beretning til APAs 6. kongress, »The leadership of the working class and its Marxist-Leninist party, a fundamental condition for the defeat of the bourgoisie and imperialism», (bare på engelsk).

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

2) Dvs. at de i følge Marcuse har sinyinteresser knytta til opprettholdelsen av det kapitalistiske samfunnet, som med-eiere og med-bestyrere.

3) Iflg. Arbeidstvistlovens § 35 ligger retten til kobling hos Riksmeglingsmannen.

4) Se »Streik», Oktober-hefte.

SVAR PÅ SPØRSMÅL OM DET NYE KONTINGENTSYSTEMET

Det er kommet noen spørsmål fra medlemmer og lag om den nye kontingentordninga. Her skal gis noen korte svar.

– Hvorfor er kontingent-økinga nødvendig nå? Hva går pengene til?

Kontingent-pengene går til partiets drift. Partiets bedrifter, som Oktober, Klassekampen osv. har en egen økonomi og klarer seg sjøl. Sjøl om kontingentmassen naturligvis har økt og øker som følge av medlemstilstrømningen til partiet, dekker ikke dette de økte økonomiske kravene til driften av partiet, fordi vi i dag driver politisk arbeid på et helt annet plan enn før. Her skal bare vises til saker som at vi som landsomfattende parti har langt større utgifter til reising enn før, vi ønsker å komme ut med politikken i masseomfang (løpesedler o.a.) langt dristigere enn før, vi har opprettet et partikontor osv.

– Hvorfor er det nødvendig å gjennomføre både øking av kontingenten og en innsamlingsaksjon på samme tid?

Innsamlingsaksjonen dekker andre økonomiske behov enn partiets drift – nemlig spesielle behov for å styrke partiets propagandaarbeid og Oktober. På sikt vil kontingentøkinga gjøre det mulig for oss å spare og legge oss opp fond som kan nyttes til nødvendige investeringer. Det vil gjøre det lettere å klare seg uten særskilte innsamlinger i framtida.

– Hvordan er partiavdelingen som helhet ansvarlig for kontingentinnbetalingen?

I praksis fastsetter parti-avdelingen det enkelte medlemmets kontingent, etter de tre satsene i ordninga og etter vurdering av den enkeltes økonomiske evne. Dersom et medlem av en eller annen grunn ikke er istand til å betale for et kortere eller lengre tidsrom (f.eks. ledighet) skal dette dekkes av laget. Viss en kamerat er vurdert til å betale etter en lavere sats enn det han/hun egentlig tjener, er det ei sak for partilaget, og det er ikke meninga at partilaget skal dekke »mellomlegget». Dersom laget som helhet ikke klarer å betale for medlemmene etter laveste sats, skal det søkes om dispensasjon.

– Hva med »dobbeltmedlemmer» i Rød Ungdom?

Noen steder betaler slike kamerater nå halv kontingent ut fra laveste sats. Dette er ikke riktig. Sjølsagt kan partilaget vurdere å la slike kamerater, som gjerne også ikke har store inntekter, betale redusert kontingent. Men i slike tilfeller skal partilaget fortsatt betale full kontingent for disse medlemmene etter laveste sats, som i tilfellet overfor.

AU-medlem

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

VEDTAK FRA SENTRALKOMITEENS ARBEIDSUTVALG OM OPPRETTELSEN AV STUDENTFORBUND

Arbeidsutvalget har diskutert spørsmålet om å opprette et kommunistisk studentforbund.

Arbeidsutvalget er av den oppfatning at det er stort behov for å opprette et slikt studentforbund så raskt som mulig.

Universitetene og andre læresteder for høyere utdanning omfatter mange tusen folk. Studentbevegelsen har vokst sterkt, og har stilt stadig større krav til kommunistene når det gjelder ledelsen av den.

Det politiske miljøet blant studentene er mangfoldig, og den progressive bevegelsen i rask vekst. Å sikre at denne bevegelsen forener seg med arbeiderklassens kamp, og samler seg om ei revolusjonær linje er en svært viktig oppgave.

Arbeidsutvalget mener at disse store oppgavene best kan løses ved oppbyggingen av en organisasjon som dekker studentbevegelsen som helhet, og ved at det bygges opp en sentral ledelse som dekker kommunistenes behov for en slagkraftig rettleiing av studentkampen.

Arbeidsutvalget vil gjerne ha kommentarer til sitt syn i denne saka, da den skal opp til behandling i partiets sentralkomite seinere på året.

INTERVJU OM MARX-ENGELS-SKOLEN

Det har kommet en del innlegg til Tjen Folket med kritikk av studieaktiviteten i partiet og med spørsmål om Marx-Engels-skolens funksjon i organisasjonen. TF har stilt noen spørsmål til et medlem i studieutvalget for å få litt klarhet i disse sakene.

Hva har du å si til studiesituasjonen i partiet?

Den organiserte studievirksomheten har vært mindre det siste året enn tidligere. Studiene ble trengt i bakgrunnen først og fremst på grunn av det økte arbeidspresset andre viktige oppgaver som omorganiseringa førte med seg, jeg mener dette var ei riktig prioritering.

Nå er vi i den situasjonen at den kraftige veksten vi har hatt i partiet har ført til at ca. 75% av medlemmene ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp-po/ml-historie/) 2011

har gått igjennom organiserte studier av den dialektiske materialismen (»Om motsigelsen») og politisk økonomi. Og det er klart at jo lenger vi er uten et studieopplegg på et høyere nivå enn grunnsirkelen, dess verre blir det for kadern å få et skikkelig grep om politikken. Den nye grunnsirkelen som kommer løser ikke dette problemet, for vi mener at vi trenger en grunnsirkel som er tilgjengelig for hele partiet. Den nye grunnsirkelen kommer i 74 med konkret norsk materiale, men lite teori. Innføringa i klassikerne er der ikke ivaretatt. Marx-Engels skolen vil derfor lansere et grunnkurs trinn 2, som tar sikte på å ta opp »Det kommunistiske partis manifest» (Marx-Engels) og skrifter av Lenin, Stalin, Dimitrov og Mao. Vi skal eksperimentere med dette i høst og ut fra disse erfaringene skal vi ta opp om kurset skal bli obligatorisk for alle partimedlemmer. Litt mer i det blå har vi også tanker om ei videreutvikling av grunnkurs 2 til ett grunnkurs 3. Ideen bak disse kursene er at de skal utgjøre grunnstammen i partiets studieopplegg, som medlemmene skal ta trinnvis. Sjøl om det blir obligatorisk kan det ut fra et slikt opplegg jevnes ut over et tidsrom slik at medlemmene kan vurdere når de kan ta kursene. Dette er et opplegg som vi gjerne vil ha kommentarer på.

Du har nevnt Marx-Engels skolen, hvilken funksjon får den i partiet?

Jeg vil først presisere at studieutvalget leder studiene i partiet samtidig som vi leder Marx-Engels skolen. – Jeg veit at mange er skuffet over at skolen bare er i Oslo, og at de interne kursene er for representanter fra laga og ikke alle.

– Til det første: Skolen er nå på eksperimentstadiet, og det ville nå være galt å forsøke å spre virksomheten over hele landet. Et annet problem i denne sammenhengen er kadermangel og kapasitet. Partiskolen kan ikke drives ved at noen få kamerater reiser rundt, den må springe ut av organisasjonen på stedet. Vi mener at en partiskoleansvarlig er en forutsetning for å drive en lokal partiskole, – vi oppfordrer folk der vi har distriktsstyrer til å sørge for en partiskoleansvarlig.

Til det andre problemet – så er partiskolen slik lagt opp at en del kurs har representanter fra laga som deltakere, det vil være umulig å la alle få delta. De kameratene som blir valgt ut til å delta får dermed et spesielt ansvar overfor laget sitt: en som har deltatt på et kurs kan seinere bli satt til å lede kurset i sitt lag.

Hva er planene framover?

Vi har planer om et kurs i organisasjonsteori, som tar opp teori rundt demokratisk sentralisme, om masselinja og bruk av framskredne og tilbakeliggende eksempler d.vs. mye fra Mao.

Et annet kurs skal ta opp praktisk organisatoriske saker f.eks. styrearbeid, aksjoner ol.

Vi har også internkurs om økonomi og Rød Ungdom. Mere ubestemt er et kurs om politisk økonomi, som vi gjerne vil ha ideer til (skriv til TF)

Vi trur at vi i 74 får i gang hovedkursene over hele landet – og en del spesialkurs, f.eks. internasjonale spørsmål og kvinnekurs. Innledninger vil foreligge i form av stensiler og lydbånd med kommentarer.

Hva med faglige kurs?

Vi jobber med et faglig kurs for våre folk. Dette krever stort arbeid og mye tid. Vi er blitt kritisert for at vi har tatt lite hensyn til det faglige, men en skal ikke glemme at det tar tid å få nok materiale.

I den forbindelse vil jeg gjerne nevne at

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

mange oppfatter oss som driver med dette som en »hjerne-trust» som skal pønske ut »lure» kurs. En håndfull folk kan ikke rette opp studiesituasjonen i organisasjonen, **det** er hele partiets oppgave. Det betyr f.eks. at folk som har spesielt kjennskap til enkelt områder f.eks. samespørsmålet kan sende inn forslag (kursopplegg med innledning), vi kan vurdere det og eventuelt foreslå det som partiskolekurs.

Hvordan har de eksterne møtene vært?

De har vært bra, men med varierende frammøte. Det er for tidlig å trekke konklusjoner, men vi mener det er viktig å markere skolen og at vi har et tilbud til massene. Vi skal ikke bare skolere oss sjøl, men hele klassen. Hvordan vi skal fortsette den eksterne virksomheten er et åpent spørsmål, men en ide er som studieforbund, med kursopplegg med påmelding (ala AOF)

Har du noen avsluttende kommentarer?

Partiskolen er på begynnerstadiet, men om hele partiet viser ansvar, om vi prioriterer den, kan Marx-Engels skolen bli ei betydelig kraft i arbeiderklassen. – Skolen er ei investering til å fostre kader som skal fostre kader og kaderns kraft mangedobles om den skoleres.

Jeg vil gjenta oppfordringen til folk der vi har distriktstyrer om å sørge for en partiskoleansvarlig. Kontakt oss, lag planer over aktiviteten i høst og forbered våren.

Til andre, følg med i KK for å se hva som foreligger av kurs. Vi er pr. i dag ikke stand til en omfattende vegledning.

Og jeg oppfordrer alle som har synspunkter komme med forslag til kursopplegg o.l.

Til sist litt om økonomien, partiskolen skal være sjølbærende. Kursene og materialene må koste penger og ikke minst den krever oppslutning!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Fra arbeids-plassene og fagbevegelsen.

PARTI FOR VANLIGE FOLK

»AKP(m-l) er den norske arbeiderklassens organiserte, revolusjonære fortropp. Dets medlemmer hører til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter. AKP(m-l) tar også opp i seg andre arbeidende og progressive som støtter partiets politikk . . . .»

AKP(m-l)s prinsipprogram I,1.

Dette sier oss at AKP(m-l) først og fremst er et parti av og for arbeiderklassen. Naturlig nok har vi allikevel i oppbyggingsfasen hatt et stort innslag av intellektuelle. Jeg sier naturlig nok fordi det først og fremst er de intellektuelle som tar arbeiderklassens standpunkt, som kan gjøre den vitenskapelige sosialismen til folkets eiendom. Etter at partiet ble dannet ble det en naturlig del av vår rekrutteringspolitikk å legge partiet slik til rette at arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter så AKP(m-l) som sitt parti. En del har allerede gjort dette. Hvis ikke, hadde det ikke vært mulig å danne partiet. Men det er utvilsomt hundrevis av klassebevisste og aktive arbeidere utenfor partiets rekker. En for stor økning av intellektuelle i forhold til arbeidere vil selvfølgelig prege partiets politikk, og sikkert gjøre det mer fremmed for arbeiderklassen. Faren for venstresekteriske feil vil også i større grad være til

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

stede. Vi trenger sjølsagt fremdeles intellektuelle som tar arbeiderklassens standpunkt. Men de intellektuelle skal tjene arbeiderklassen. Dersom vi skulle bli et parti av intellektuelle, ville vi også ganske snart bli et parti for intellektuelle. Derfor er rekrutteringspolitikken vår så viktig.

I bevissthet om dette ble parolen »Et parti for vanlige folk» lansert. Denne parolen har først og fremst blitt forstått som en korreksjon av våre arbeidsmetoder. Den har blitt knyttet sammen med kampen mot krigskommunismen og utslag av sekterisme som har gjort at på enkelte steder har ml'ere vært spesielle i forhold til sine arbeidskamerater. Det viktigste ved denne parolen har kanskje allikevel vært en oppfordring om å gå prioriteringa av politikken litt etter i sømmene. La oss først ta for oss en del av de diskusjonene som har vært ført angående arbeidsmetodene våre.

Betyr »et parti for vanlige folk» at lagene og (i sin konsekvens) hele partiets aktivitetsnivå skal senkes, slik at de som har minst aktivitetsnivå skal kunne følge med på all aktivitet?

Kameratenes aktivitetsnivå bestemmes foruten av entusiasme og psykisk og fysisk kapasitet, også av dobbeltarbeid i forbindelse med både jobb og familie. Dersom alle plikter da skal være like for alle, ble konsekvensen en senkning av aktivitetsnivået, eller utestengelse av kamerater med et lavt aktivitetsnivå. I praksis hadde det tidligere vært slik at kamerater med et lavt aktivitetsnivå hadde følt seg utestengt. Dette var et resultat av en »likhetsideologi» som tok for lite hensyn til hvert enkelt medlems kapasitet. Dersom man ikke lærer seg til å bedømme enkeltmedlemmenes arbeidsinnsats etter deres særegne kapasitet, men etter et slags allment krav, vil det være lettere for spesielle kategorier folk så som enslige, studenter å oppfylle disse krava. Det kommunistiske partiet har imidlertid behov for alle kategorier klassebevisste arbeidere, og dersom arbeidsmetodene til partiet skulle utestenge den delen av klassen som deler storparten av klassens arbeidsbyrde, ville vi aldri evne å forstå arbeiderklassens situasjon. Dette må imidlertid ikke forstås dithen at partiet skal ha medlemmer som det ikke skal stilles noen politiske krav til. I prinsipprogrammet står det ». . .Dets medlemmer hører til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter . . .» og arbeiderklassens » . . organiserte revolusjonære fortropp . . .» må bestå av de offervillige og entusiastiske medlemmene av klassen, men det er partiets plikt å legge forholdene slik til rette at det mangfold av varierende arbeidsoppgaver partiet har blir tilpasset de forskjellige medlemmers muligheter. Dessuten må enhver kamerat bedømmes utifra om han/hun gjør framskritt utifra sitt særegne nivå, og ikke utifra et slags allment nivå. Konsekvensen av dette blir sjølsagt at ingen skal senke sitt aktivitetsnivå, men at de som har stor kapasitet skal hjelpe sine kamerater som har mindre kapasitet. Det er utillatelig å bli hovmodige og se ned på disse. Liberalisme må sjølsagt kritiseres på kameratslig måte, men man må bli flinkere til å skille mellom liberalisme og kapasitet. På den annen side må heller ikke kamerater med lavt aktivitetsnivå la misunnelse og dårlig samvittighet lope av slik at de får en kritisistisk holdning til sine mer aktive kamerater. Vi må bli flinkere til å »spille piano med alle ti fingre».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Betyr et »parti for vanlige folk» at teorien ikke lenger er så viktig, fordi de intellektuelle har lettere for å tilegne seg teorien enn arbeidsfolk har?

Dersom man med »vanlige folk» mener den gjennomsnittlige norske kvinne/mann vet vi at deres ideologiske fundament ofte er trukket ut av ukeblader, VG, Morgan Kane og filmer som »Sound of Music» og »spaghetti-western». Av denne grunn er det vel ingen seriøs kommunist som mener at vi skal se på dette som verdifull ideologi. Tvert imot så vet vi at dette er en del av den ideologiske overbygninga som kapitalen bruker for å tilsløre arbeiderklassens egen vitenskap om seg sjøl. Det er derfor kommunistenes plikt å gjøre denne tilsløringa så lite effektiv som mulig. Vi vet imidlertid at den framskredne delen av arbeiderklassen har avslørt monopolkapitalens ideologiske overbygning gjennom sin praksis, men uten at den til fulle har gjort den vitenskapelige sosialismen til sin eiendom. Tidligere var grunnsirkelen obligatorisk for alle som skulle bli medlemmer av partiet, men nå ser vi det som viktig å rekruttere klassebevisste arbeidere som først og fremst har sin styrke gjennom sin praksis. Dette standpunktet har vi tatt fordi partiet i sin oppbyggingsfase har fått såpass store erfaringer ved å la teorien være rettesnor for sin praksis, at faren ikke lenger lå i at vi skulle miste teorien av syne. Vi har også erfart at tilegnelsen av den vitenskapelige sosialismen følger flere forskjellige mønstrer, men at hovedmønstret i alle tilfeller er samspillet mellom teori og praksis. Skulle det da ligge større fare i at medlemmene begynner sin teoretiske skolering innenfor partiet, enn i at de først begynner å få skikkelig praksis innenfor partiet. For å fylle sin rolle som »arbeiderklassens revolusjonære fortropp» må partiet og medlemmene la den revolusjonære teorien rettlede sin praksis, og da er det nødvendig for alle medlemmer å sette seg inn i teorien, for »uten teori blir praksis blind». Det er også partiets plikt å gjøre den vitenskapelige sosialismen til folkets eiendom. Det er umulig dersom vi sjøl ikke kjenner den, men det er også umulig dersom ikke partiet er en del av arbeiderklassen. Vi kan bare gjøre den vitenskapelige sosialismen til folkets eiendom gjennom å delta i arbeiderklassens egen kamp. »Et parti for vanlige folk» betyr ikke at skillet mellom arbeiderklassen og de kommunistiske kadrene forsvinner, for som Stalin sier: » . . . Skillet mellom fortroppen og arbeiderklassens øvrige masse, mellom partimedlemmer og de som ikke tilhører partiet, kan ikke forsvinne så lenge klassene ikke har forsvunnet, så lenge proletariatet utfylles med elementer fra andre klasser, så lenge arbeiderklassen i sin helhet er berøvet muligheten til å høyne seg til fortroppens nivå . . .»

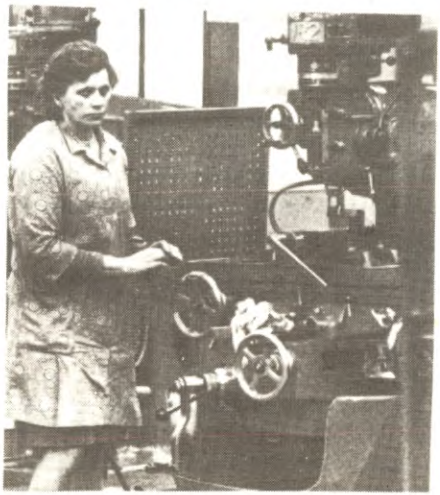

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Betyr »et parti for vanlige folk» at trekkspill og kaffekos skal være midlet til å rekruttere arbeidere?

Det har vært en god del diskusjon omkring vår møtepraksis. Mange har ment at møteformen vår har vært feil. Det er sjølsagt bra med både trekkspill og kaffekos, og det er sikkert riktig at vi har vært lite flinke til å delta i våre arbeidskameraters sosiale liv. Det ville være feil å avfeie slike saker som fullstendig uviktige, men det ville også være tøys å se på dette som det viktigste. Det viktigste er sjølsagt den politikken vi har, og de sakene vi prioriterer. Prioriterer vi skolepolitikken, og lar partiet i første rekke være et redskap for elever og lærere, vil vi først og fremst rekruttere elever og lærere. Sjølsagt er slike saker som skolepolitikk også et kommunistisk partis oppgave, fordi det berører det arbeidende folket, og det arbeidende folkets interesser, men det viktigste er partiets prioritering av de forskjellige arbeidsområdene partiet har. På åpningsmøtet til AKP(m-l) i Folkets Hus i Oslo sa Sigurd Allern bl.a. » . . . Viktigst av alle de arbeidsområdene vi har vil være fagbevegelsen . . . . . AKP(m-l) vil sørge for at det politiske arbeidet i fagbevegelsen blir prioritert over alt annet. Å bli medlem av partiet skal gi hjelp til den enkeltes politiske arbeid blant arbeidskamerater, i klubber og foreninger, ikke trekke ham ut av det. For enten det gjelder EEC eller momsen, så er fagbevegelsen nøkkelleddet til å oppnå resultater . . . »

OPPGAVENE FRAMOVER

Vi har våre røtter på arbeidsplassene, og våre bedriftslag har jobba aktivt i fagforeningene, men er det slik at dette har vært ei klar prioritering? Og er det slik at det å være medlem av partiet har vært en god nok hjelp til det politiske arbeidet i fagforeningene? Det har utvilsomt vært en hjelp, men er ikke og bør ikke partiet brukes enda mer som et redskap i vårt arbeid i fagforeningene? Fagforeningsarbeidet skal nå være partiets hovedoppgave, og det er viktig at vi bruker hele partiapparatet til å styrke dette arbeidet. Vi må virkeliggjøre parolen om å »tjene folket» der mer enn noe annet sted. Parolen »arbeidere og studenter – felles interesser» bør få nytt innhold gjennom at kommunistiske studenter og intellektuelle hjelper våre fagorganiserte med å skaffe fram materiale om næringslivet og fagforeningene. Partiet må skolere sine medlemmer både i fagforeningspolitikk og fagforeningspraksis, og partiets interne organer må ta opp diskusjoner om vår fagforeningspolitikk i større grad enn de har gjort før. Vår enhetspolitikk er også viktig i fagforeningene. Det vil ikke by på problemer med å få en brei rekruttering fra arbeiderklassen dersom vi klarer denne oppgava. Det er ikke slik at arbeidsfolk kvier seg for å gå på møter dersom de vet at det er deres problemer det gjelder. Det var ikke vanskelig å samle arbeiderne i Kiruna, Norgas, Sauda, Sporveien osv. til møter. Det er bare slik at fagforeningsarbeidet mange ganger blir drevet på en slik måte at det ikke berører arbeiderklassens krav, og i den grad det gjør det blir arbeiderne sjøl gjort maktesløse.

STYRK FAGBEVEGELSENS KAMPKRAFT

STYRK REKRUTTERINGA PÅ ARBEIDSPLASSENE

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

OM LÆRLINGENE

Det er i dag ca. 3500 lærlinger i Norge. De er spredt over hele landet i ulike typer fag.

Opplæringsforholdene varierer sterkt fra fag til fag og fra jobb til jobb og lærlingenes problemer kan være høyst lokale og forskjellige.

Det er allikevel noen saker som er felles og som må være grunnlaget for arbeidet med å organisere og samle lærlingene.

Alle lærlinger har det felles at de har et strengt kontraktsmessig forhold til bedriften de jobber i. De »eies» i mye større grad av bedriften enn hva andre arbeidere gjør. Etter en viss prøvetid må lærlingene binde seg for 2–3 år. (læretida). Om lærlingen slutter av før tida, uten en for ledelsen godtatt grunn, kan han bli stilt økonomisk ansvarlig. Dettte skjer selvsagt ikke ofte, men det er hjemmel for sånne ting i lærlingeloven og det forteller kanskje litt om den stillingen de står i.

LÆRLINGER ER BILLIG ARBEIDSKRAFT

Bedriftens lærlingepolitikk er virkelig frekk. Ikke nok med at de utdanner dem til gode fagarbeidere som de seinere skal tjene store penger på, men de skal også ha sin profitt av dem i læretida.

Dette fører ofte til at lærlingene blir brukt til hjelpearbeiderarbeid. De blir satt til å vaske, tømme søppel, løpe ærend osv. Arbeid som ikke er opplæring, men som må gjøres og som det er billigere å la lærlingene gjøre enn å ansette andre til å gjøre det. Dette misbruket av lærlingen kan også føre til at det faglige nivået blir senka.

Lærlingene er også hardt økonomisk utbytta. Lønna er stort sett så lav at det i alle fall i første og annet læreår ikke går å leve av den alene. (I første år ligger den på rundt 250 kr. brutto i uka.) Lønnsnivået kan variere noe, da noen bedrifter tar lærlingene med på akkorder etc. om de jobber i lag med de andre arbeiderne.

De har heller ikke adgang til lån og stipend fra statens lånekasse og er i de fleste tilfeller helt overlatt til det private boligmarked. De økonomiske problemene er derfor store for mange. En slik lønnspolitikk fra bedriftenes side kan også føre til en skeiv rekruttering til fagene, fordi de med den dårligste familieøkonomi rett og slett ikke har råd til å begynne i lære.

Problemene er store og mange. Her er bare nevnt noen generelle saker. I tillegg finnes innafor de enkelte faggrupper lærlingeordninger som er helt på jordet og burde vært forandra på for lenge sida. Det blir for omfattende å ta opp det her.

ORGANISERING

Det som er viktigst å nå er å finne ut hva vi må gjøre for å styrke lærlingenes kampevne.

Deres oppsplitta situasjon i dag er en klar svekkelse.

Hvor skal de så samles og hvilke organer skal de jobbe gjennom?

De har to muligheter: LO og YLI (Yrkesskoleelevenes og lærlingenes interesseorganisasjon).

Felles for begge er at de har gjort lite for lærlingene.

LO har aldri prioritert lærlingene høyere enn at de er blitt en attpåsleng på

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

forhandlinger. Eksempel på det er siste indeksoppgjøret hvor lærlingene fikk 1/3 mindre enn andre.

Bare et mindretall av lærlingene er organisert i LO og grunnen til det er vel at de har mindre rettigheter enn andre i foreningene, f.eks. innskrenka stemmerett, og at de ikke kan se at LO og foreningene betyr noen hjelp for dem i dag.

YLI har til i høst ikke makta å ta seg av lærlingepolitikken. De har konsentrert seg om yrkesskolene. Nå har imidlertid YLI greid å opprette en del lokale YLI-grupper på arbeidsplassene. De har danna en felleskomite for lærlinger i Oslo som vil jobbe fram mot et landsomfattende nett av lærlinger i YLI og de vil legge opp til klarere linjer i politikken. YLI har også for første gang stilt krav på vegne av lærlingene til vårens tarifforhandlinger.

Hverken YLI eller LO har gjort så særlig store ting for lærlingene, men det er de kanalene de har å jobbe gjennom og lærlingene må sjøl presse fram bedre saker.

Hovedsaken nå er ORGANISERING. YLI har stilt parola:
LÆRLINGER, ORGANISER DERE I LO OG YLI!

LÆRLINGENE STÅR I PRODUKSJONEN

En holdning som lenge har vært ute og gått og som det er viktig å ta knekken på er å sammenlikne lærlingene med andre utdanningssøkende. Men det er en viktig forskjell mellom lærlingene og de andre utdanningssøkende, nemling at lærlingene står i produksjon, og derfor må sammenliknes med andre som står i produksjon. Det er viktig å ha klarhet i dette for å vite hvilke krav som skal stilles og hvem de skal stilles overfor. Lærlingene er arbeidere og deres kamp må føres gjennom fagbevegelsen overfor bedriftseierne. Dette er grunnlaget for oppfordringa om organisering også i LO.

Måten å jobbe på for lærlinger framover må bli: Dann lokale lærlingegrupper som tilsluttes både YLI og Foreninga. Gruppa kan ha møter hvor situasjonen med opplærlinga, lønna, osv. diskuteres. Gruppa kan til lønnsforhandlinger stille sine krav. Den bør også be om å få en fast representant i klubbstyret. På denne måten kan en sikre å få tatt opp lærlingesakene og en kan også aktivisere flere folk. Gjennom medlemskapet i YLI vil gruppa få kontakt med andre lærlinger og kan der være med på å utforme en landsomfattende felles politikk, Det langsiktige målet må vel kanskje være å få en lærlingeorganisasjon innafor fagbevegelsen. Om YLIs lærlingegruppe skal utvikle seg til å bli det, er et spørsmål som ennå ikke er diskutert.

LÆRLINGEKONFERANSE

Spørsmålet om YLIs forhold til fagbevegelsen vil bli tatt opp på en lærlingekonferanse som YLI har planlagt tidlig i -74. Dette skal bli en stor, landsomfattende sak. Den største og første samlinga av lærlinger her i landet og den første muligheten lærlingene har hatt til å diskutere felles problemer og å utforme en egen og samla politikk.

Denne lærlingekonferansen vil også bli en forberedelse til vårens tariffoppgjør.

Konferansen er det første målet. Til da bør det bli danna en masse nye YLI-grupper på arbeidsplassene!

KRAVENE

En oppsummering av hva som skal stilles som konkrete krav er det vanskelig å lage. Diskusjonen om dette er kommet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

kort og foreløpig er det bare mulig å peke på områdene.

Lønnsspørsmålet er nevnt og må etter mitt skjønn bli det viktigste. Kravet er en lønn å leve av og YLI har til tarifforhandlingene konkretisert dette til: HJELPEARBEIDERLØNN FOR LÆRLINGER

—

Det er viktig framover å diskutere lærlingeloven. AUF går inn for at denne skal fjernes, da de mener den bare er et redskap for bedriftsledelsen til undertrykking av lærlingene. Jeg mener den linja er gal. Vel har lærlingeloven en rekke fæle punkter, men den har også med en del bestemmelser som lærlingene kan bruke for å forsvare sine rettigheter. Den loven vi har nå er bedre enn ikke å ha noen, og den foreløpige linja må være å få vekk de verste tingene i den.

—

Lærlingene må kreve å få en skikkelig opplæring. Det finnes opplæringsplaner for alle fag, men de blir ofte brutt. Misbruk av lærlinger til annet arbeid enn det de har krav på å gjøre må bekjempes.

—

Lærlinger trenger også steder å bo. Så lenge lønna er så lita, kan det være et virkelig problem. Bedriftene burde skaffe steder å bo.

—

Lærlinger må få de samme rettigheter som andre arbeidere når de melder seg inn i fagforeningene.

—

Lærlinger må få en fast representant i de lokale klubbstyrer, og representant til lønnsforhandlinger og andre møter med bedriftsledelsen hvor lærlingesaker er aktuelle.

—

Lærlingene må kjempe for å få streikerett på linje med andre. Streiker en lærling i dag kan det bety kontraktbrudd og sparken fra jobben. Dette er en sak som betyr en stor svekkelse av lærlingenes kampevne. Mange er i dag redde for å si og gjøre for mye, fordi hele jobben og opplæringa da kan stå i fare.

—

Alle lærlinger må fra første dag de er ansatt informeres om sine rettigheter, opplæringsplaner etc. Dette er viktig for å hindre at lærlingene uvitende skal la seg misbruke.

VÆR OPPMERKSOM PÅ LÆRLINGENE

Det er viktig at alle partimedlemmer som jobber på arbeidsplasser med lærlinger gjør noe for å styrke lærlingenes organisering og kamp. Dette gjelder ikke bare de som er lærlinger sjøl, men også andre. Det har vist seg de stedene hvor lærlingegrupper er danna at de har blitt godt mottatt. Lærlingene syns selvfølgelig det er bra fordi de før har følt seg aleine og ikke har turt å gjøre noe. Med en gruppe bak seg blir situasjonen en annen.

De lokale klubbene har også ment at det var en god ting og flere steder har lærlingene oppnådd faste representanter i styret og deltakelse i forhandlinger med bedriftsledelsen.

Denne organiseringa av lærlingene vil også bety en aktivisering av mange nye unge folk og kan bety en styrke i arbeidet med å gjøre foreningene til skikkelige kamporganisasjoner.

Dette innlegget er på ingen måte ment som noen analyse av lærlingepolitikken, snarere et innlegg for å fortelle litt om hva som nå skjer. Oversikten er til nå for liten, og diskusjonen om disse sakene er kommet kort. Meninga med dette er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

derfor også å starte en diskusjon blant andre partikamerater og få flest mulig med på den »organiser og styrk lærlingekampen-bevegelsen» som YLI nå har satt i gang.

Turid

BEVILGNING TIL PARTIER FRA FAGBEVEGELSEN

På siste LO-kongress ble det bevilget 250 000 kroner til Arbeiderpartiets valgkampanje. En del fagforeninger har også gjort vedtak om økonomisk støtte til, i første rekke, Arbeiderpartiet. I den seinere tid er det imidlertid blitt stadig flere bevilgninger som går til venstre for DNA.

AKP(m-l) bør snarest klarlegge sitt standpunkt til bevilgninger til politiske partier fra fagbevegelsen. At dette problemet er et område vi snarest bør skaffe oss linje på kommer vel tydelig til uttrykk i Klassekampen nr. 25, juli 1973 under spalten »Sett fra arbeidsplassen». Der skriver Nils Mal es, Tysnes, bl.a. (sitat):

»I siste nummer av fagbladet NNN kjem Tor Aspengren med ei oppmoing: 'Alle fagorganiserte må vera aktivt med i vervinga av nye medlemmer'. Dette er bra! Berre ikkje LO sjølv gjorde oppgåva så vanskeleg. I samme nummer er gjennomgangstonen denne: 'Vera med å sikre valsiger for DNA'.

Samstundes gjev LO store summar til arbeiderpartipressa og til valkamp til DNA. LO-leiinga bør etter kvart forstå at dette ikkje tjener fagrørsla. Fordi fagrørsla består av medlemmer med ulik politisk syn, bør LO ikkje forsvara ett bestemt politisk parti, dette skaper berre vanskar for den enkelte fagorganiserte som tek medlemsvervinga alvorleg. Eller kva skal en svara når en vert møtt med eit argument som dette: 'Dersom eg organiserar meg, er eg samstundes med å støttar eit parti eg ikkje deler syn med'. Fagrørsla må verte ein kamporganisasjon, ressursane bør brukast til beste for de fagorganiserte, det må arbeidast aktivt for å nå ut til alle, kvar dei enn arbeider i dette landet.»

I samme nummer av KLassekampen som sitatet ovenfor er å finne har KK et intervju med Paul No erg, formann i Østfold AKP(m-l). Her finner en følgende oppfatning, (sitat):

»I Østfold har Rød Valgallianse søkt om bevilgninger til valgkampen fra fagforeninger i fylket? Hvorfor?

– Vi synes fagforeningene er et naturlig sted å henvende seg. For fagorganiserte er det viktig å vise at de støtter opp om en riktig politikk, en politikk som konsekvent tar utgangspunkt i arbeidsfolks interesser. Det er også en tradisjon i fagbevegelsen å gi penger til partienes valgkamp.»

De to sitatene uttrykker to forskjellige linjer i dette spørsmålet. Jeg mener det som er skrevet ovenfor kan stå som innledning til diskusjon om dette spørsmålet.

Fagorganisert i Tromsø.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

DEBATT!

MER STUDIER OG IDEOLOGISK KAMP!

ML-bevebelsen er i sterk framgang. Vi har dannet partiet og Rød Ungdom har begynt omdanninga til en kommunistisk masseorganisasjon. For et part-tre år siden var ml-bevegelsen godt sammensveisa, mye på grunn av de harde angrepene utenfra. Ei dårlig side var klikkvesenet, men hovedsaklig var sammensveisinga en god ting skapt av mye ideologisk kamp. Nå har vi stort sett kvitta oss med feil som klikkvesen, krigskommunisme, sekterisk språk og revolusjonsromantikk. Men samtidig som vi har kvitta oss med disse feilene har sitatstudier, målretta på praktisk arbeid, forsvunnet og den ideologiske kampen mot feilaktige ideer og liberalisme blir oftest ikke ført. I Rød Ungdom er det ofte altfor lite politiske diskusjoner. Dette mener vi kan være noen av årsakene til at medlemmene ikke er så sammensveiset nå som før. – Vi er klar over at en annen grunn er at det er mange flere forskjellige folk i ml-bevegelsen nå enn tidligere. Resultatet av dette har ofte blitt at lagskollektivet fungerer dårligere, entusiasmen er blitt mindre og det er vanskeligere å gjøre noe utad på en enhetlig måte.

Får å rette på dette trengs studier målretta på praktisk arbeid, og skjerping av den ideologiske kampen.

Guro og Arne

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

INTERVJU MED RØD UNGDOMS FORMANN:

AKP MÅ FØLE ET SÆRLIG ANSVAR FOR Å STYRKE SAMARBEIDET MED SIN EGEN UNGDOMSORGANISASJON

AKP(m-l)s ungdomsorganisasjon, Rød Ungdom, er et viktig redskap i ungdommens kamp både for daglige interesser og for sosialismen.

AKP(m-l) stotter og hjelper Rød Ungdom i deres arbeid for å utvikle seg til en slagkraftig masseorganisasjon. Gjennom samarbeidet med Rød Ungdom, og ved å stille til radighet foredragsholdere, studieledere osv., arbeider AKP(m-l) for å utvikle Rød Ungdoms medlemmer til kommunister.

TF har hatt et intervju med formannen i Rød Ungdom utfra at forbindelsen mellom partiet og Rød Ungdom på flere steder har vært dårlig. En del partimedlemmer har liten peiling på hva som foregår i ungdomsorganisasjonen – noen steder har kritikk mot Rød Ungdom vært reist på sviktende kjennskap til organisasjonen. Men en kritikk som ofte dukker opp er mot den sentrale plassen »miljø-parolene» har fått. *Er det riktig å legge så stor vekt på parola om rødt miljø,* spurte vi formannen i Rød Ungdom.

– I perioden rundt og etter Landsmøtet i vår hadde vi en ensidig linje for hvordan vi skulle skape en masseorganisasjon. Vi stilte parolen om »rødt miljø» for å styrke Rød Ungdoms forbindelser med massene, styrke samholdet i laga og bryte ned de sterke tendensene som var til å kopiere et partis arbeidsformer. Jeg mener fortsatt at parolen er både riktig og viktig. Feilen vi gjorde var å »spille piano med bare en finger». Vi greip bare en av flere sentrale oppgaver.

Hvilke er de sentrale oppgavene?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

– Etter Sentralstyrets meining har vi 4 sentrale oppgaver nå: Å lede ungdommens interessekamp, studere marxismen -leninismen-Mao Tsetungs tenkning, spre propaganda og lede aksjoner, og å utvikle et rødt miljø. Viss vi ikke griper alle disse oppgavene, vil arbeidet lide. Uten interessekamp, blir vi »venstre»-sekterister og isolerer oss fra massene. Uten studier, mister medlemmene det kommunistiske perspektivet. Uten propaganda kan vi ikke spre kommunismen blant ungdomsmassene. Uten et rødt miljø kan vi ikke knytte sterke bånd med uorganiserte, progressive ungdommer.

Du er altså enig med de som hevder at miljøparolene har vært for sentrale, og at slagord som »rock deg rød» er et avvik?

– Ja, i den forstand at kampen for et rødt miljø og en rød ungdomskultur bare er en av flere sentrale oppgaver. Parolen du nevner var for øvrig bare en del av et diskusjonsinnlegg i Røde Garde. Men samtidig vil jeg advare sterkt mot å »fryse ned» denne sida av arbeidet. Vi har bare tatt de første, famlende skritt med nye arbeidsformer, det er en oppgave å utvikle miljø- og kulturarbeidet mye lenger.

Hva gjør Rød Ungdom for å skolere medlemmene?

– Hittil har vi gjort alt for lite. Vi er AKP(m-l)s ungdomsforbund, og en viktig kilde for rekruttering til partiet. Som Lenin sier: »Ungdomsforbundet skal være en skole i kommunismen».

Skolering må foregå både gjennom studier og kamp. I vår lå studiene nede. I høst har en del lag på egen hånd begynt å arrangere faste studiemøter, f.eks. på manifestet. Noen har også begynt å anvende sitatstudier. Men mange sleper etter, og alt for mye er overlatt til det enkelte lagsstyrets initiativ. Sentralstyret jobber nå med en plan for våren som bl.a. skal inneholde 2 eller 3 studiemøter som alle lag skal gjennomføre. Videre jobber studieutvalget med å utarbeide en videregående studiesirkel for medlemmer, som tar sikte på å gi en innføring i noen grunnleggende kommunistiske emner.

Er Rød Ungdom i framgang?

– Jeg mener vi ser spirer til en bra framgang, men ennå har vi ikke oppnådd så mye. Ennå henger en god del av de gamle feila igjen. Det gjelder både ensidigheten fra i vår, og mye eldre tendenser – som f.eks. den »venstre»-sekteriske ideen om at interessekampen ikke er viktig.

Men mange medlemmer har fått øynene opp for svakhetene, entusiasmen stiger. Vi har tatt initiativet til flere aksjoner for »et sted å være» i høst. Det er gjennomført husokkupasjoner, vi markerte en sjølstendig linje i NGS' Operasjon Dagsverk, gymnasiastene våre spiller en aktiv rolle i kampen mot 30-timers-uka, og i Oslo reiser storlaget av unge arbeidere kamp mot elendige boligforhold.

Du nevnte »venstre»-ideer om interessekampen?

– Disse spørsmålene er ikke diskutert grundig ennå, så jeg kan bare snakke på egne vegne. Historisk trur jeg vi klart kan se at »venstre»-opportunisme har vært det viktigste grunnlaget for svakheter i ungdomsforbundets arbeid med interessekamp. For å gi to eksempler: På SUF(m-l)s landsmøte høsten -71 var det en sterk tendens til å vende blikket bort fra ungdommens masseorganisasjoner og over på den ideologiske kampen blant ungdommen. Det svekket vårt arbeid, særlig i NGS. Våren -72, under innspurten av EEC-kampen, mente sentralkomiteen i SUF(m-l) at vi ikke skulle ta initiativ til husokkupasjoner.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

For kort tid sida mente noen av våre ledende gymnasiaster at skoleelevene ikke brydde seg om departementsinnstillinger og skolerasjonalisering. Alt nå har massebevegelsen mot 30-timers-uka vist at de tok grundig feil. Rød Ungdom må stadig analysere stillingen blant ungdommen, avsløre statens og kapitalens angrep på ungdommens interesser og stille seg i spissen for kampen.

Hvilke ungdomsgrupper legger dere mest vekt på?

– Som en kommunistisk organisasjon må Rød Ungdom ha en stor kjerne av unge arbeidere. Vi skal styrke arbeidet og propagandaen overfor unge arbeidere, lærlinger og yrkesskoleelever. Noen kamerater hevder at vi i dag skal prioritere disse gruppene høyest. Men da har de falt for en ikke uvanlig feil. I stedet for å foreta en konkret analyse av hvordan vi skal styrke Rød Ungdom og samtidig proletarisere organisasjonen, velger de den lettvinte »løsninga» å si: »Der borte er målet, vegen går rett fram».

Det er flere grunner til at vi i dag må legge størst vekt på arbeidet på skolene, og da særlig gymnasene.

1) Den største gruppa medlemmer er gymnasiaster. De trenger konkret politikk som kan utvikle deres arbeid, skolere dem og hjelpe dem til å rekruttere.

2) Arbeidet på skolene har i alle år vært den sterkeste delen av vårt ungdomsarbeid. Vi må bringe det opp til et nivå som sikrer Rød Ungdom fortsatt vekst på gymnasene. Vi må skolere opp en stor gruppe gymnasiaster som kan fungere ledende i forbundet. Det er først og fremst på gymnasene det i dag er aktuelt raskt å utvikle en ny generasjon kadrer.

3) Skolevalgene viste at SV har stor oppslutning fra progressive gymnasiaster. Hvis vi ikke raskt griper initiativet i den politiske kampen mellom kommunismen og revisjonismen på skolene, trekker mange som stemte SV over til oss og rekrutterer bredt, legger vi vegen fri for en ganske stor revisjonistisk ungdomsorganisasjon.

Slutningen er klar, skal vi bygge et masseforbund med mange unge arbeidere, går veien via en prioritering av skolene.

Det klages på samarbeidet mellom AKP(m-l) og Rød Ungdom?

– Det har det vært gode grunner for. Det er ennå langt mellom arbeidsprogrammets ord og den innsatsen mange AKP-lag legger for dagen. AKP må føle et særlig ansvar for å styrke samarbeidet med sin egen ungdomsorganisasjon. I vår var situasjonen en del steder faktisk sånn som den Mao angriper i sitatboka: ». . folk . . . som ikke besøker hverandre hele livet, enda hanene deres kan høre hverandre gale, og hundene deres høre hverandre gjø. Resultatet er at de mangler et felles språk.» (s. 148) AKPs medlemmer og lagsstyrer må ta hovedansvaret for dette.

Samtidig vil jeg understreke at situasjonen er i ferd med å utvikle seg til det bedre mange steder i landet.

– *Hva trur du er grunnen til denne feilen?*

– Noen partimedlemmer forstår ikke at det innebærer forpliktelser å ha et ungdomsforbund, at partiets ledelse må være mer enn ord på et papir. Samtidig som vi gir akt på Rød Ungdoms organisatoriske sjølstendighet, må partilaga aktivt ta initiativ til å hjelpe ungdomslaga, diskutere partiets politikk med dem og samarbeide i det lokale arbeidet. Hvordan skal Rød Ungdoms medlemmer ellers få tillit til AKP?

På partiskolens seminar om ungdomsarbeid diskuterte vi nylig disse sakene. Flere kamerater oppsummerte at de

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

hadde hatt en arrogant holdning til Rød Ungdom. De hadde »slengt med kjeften» om Rød Ungdom uten å sette seg inn i den virkelige situasjonen i forbundet. Dermed har også en del av kritikken tilført oss få forslag til forbedringer.

Til slutt, hva kan vi kreve av AKP(m-l)?

– Et minimumskrav er at alle lag holder kontakt med Rød Ungdom på styreplan. Alt etter lagas styrke må de så påta seg andre oppgaver, delta i skoleringa av ungdomsforbundets medlemmer, diskutere den lokale ungdomspolitikken osv.

Dessuten mener jeg at alle AKP-medlemmer må føle det som en forpliktelse å følge sånn noenlunde med i hva Rød Ungdom driver med. Det minste man kan gjøre er å følge med i våre eksterne blader, Røde Garde og Uredd, aller helst ved å abonnere på dem.

FOLKEMAGASINET KJEMPER

Kulturfrontens konstituerende møte i Trondheim i juni slo fast at Folkemagasinet er frontens fremste og samlende oppgave.

Å bygge Folkemagasinet betyr tre ting: lage et godt blad, få det ut til folk, og få inn penger nok til å kunne fortsette. Hittil har vi ikke gjort noe av dette bra nok. Resultatet er at det ser kritisk ut for bladet. Lykkes vi ikke med et krafttak i høst må Folkemagasinet gå inn, og vi har tapt et viktig slag i kampen for den folkelige kulturen i Norge.

AKP støtter Kulturfronten, men har hittil prioritert dette arbeidet lavt. Nå er det imidlertid snakk om krise, og vi ber dere derfor innstendig om å mobilisere lagsmedlemmer og sympatisører til å selge Folkemagasinet.

Løssalgsopplegg er enkelt nok: der hvor det samles mye folk skal det også selges Folkemagasinet. Ved inngangen til store idrettsarrangement, ved sjukehusporter før besøkstida, på jernbaner og T-baner i rushtida, i gågater og supermarkeder, utafor arbeidsplasser og skoler etter arbeidstid. Men salg er også viktig i de små kretsene, til naboer, venner og klubbkolleger. Problemet er at det ikke finnes nok bladselgere og kommisjonærer nå. Det trengs flere folk, blant annet i Oslo-området.

Folk som kan avse tid – mye eller lite – til å hjelpe til med å selge Folkemagasinet kan kontakte bladredaksjonen. Det siste nummeret som kom i oktober var det beste hittil – men det gjenstår ennå å selge en god del av det. Hjelp oss med det – og gjør det nå.

En annen ide gjelder Folkemagasinets støttefond. Bladet trenger en økonomisk ryggrad, og derfor finnes det et bladfond. Noen AKP-lag har gjort det slik at de har samlet inn de nødvendige 100 kronene til en andel i bladfondet. Det ville være fint om mange flere fulgte eksemplet.

AKP'ere i redaksjonen

PS: Folkemagasinet har postgiro 2 20 84 52, adresse Hedmarksgt. 6, Oslo 6, telefonnr. (02) 19 19 66.